07/04/2019

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής

/ Επικαιρότητα

Ευαγγελικό ανάγνωσμα: (Μκ. θ’ 17-31)

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ιησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ᾽ εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ᾽ ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει

μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ᾽ ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται».

Νεοελληνική Απόδοση

«Εκείνο τον καιρό, ένας άνθρωπος πλησίασε τον Ιησού, γονάτισε μπροστά του και είπε: «Διδάσκαλε, έφερα σ’ εσένα το γιό μου, γιατί έχει μέσα του δαιμονικό πνεύμα που τον κάνει άλαλο. Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και τότε βγάζει αφρούς, τρίζει τα δόντια και μένει ξερός. Είπα στους μαθητές σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν». «Άπιστη γενιά! » αποκρίθηκε ο Ιησούς. «Ως πότε θα είμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ακόμη θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου εδώ το παιδί». Εκείνοι του το έφεραν. Μόλις το πνεύμα είδε τον Ιησού, αμέσως τάραξε το παιδί, κι εκείνο έπεσε καταγής και κυλιόταν βγάζοντας αφρούς. «Πόσο καιρός είναι που του συμβαίνει αυτό; » ρώτησε ο Ιησούς τον πατέρα του παιδιού. Εκείνος απάντησε: «Από μικρό παιδί. Πολλές φορές μάλιστα και στη φωτιά τον έριξε και στα νερά για να τον εξολοθρέυσει. Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας». Ο Ιησούς του είπε τούτο: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι’ αυτόν που πιστεύει». Αμέσως τότε φώναξε δυνατά ο πατέρας του παιδιού και είπε με δάκρυα: «Πιστεύω Κύριε! Αλλά βοήθησέ με, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή». Βλέποντας ο Ιησούς ότι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε το δαιμονικό πνεύμα μ’ αυτά τα λόγια: «Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω: βγες απ’ αυτόν και μην ξαναμπείς πια μέσα του». Βγήκε τότε το πνεύμα, αφού κραύγασε δυνατά και συντάραξε το παιδί. Εκείνο έμεινε αναίσθητο, έτσι που πολλοί έλεγαν ότι πέθανε. Ο Ιησούς όμως το έπιασε από το χέρι του, το σήκωσε, κι αυτό στάθηκε όρθιο. Όταν μπήκε ο Ιησούς στο σπίτι, τον ρώτησαν οι μαθητές του ιδιαιτέρως: «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αυτό το δαιμονικό πνεύμα; » Κι εκείνος τους απάντησε: «Αυτό το δαιμονικό γένος δεν μπορεί κανείς να το βγάλει με τίποτε άλλο παρά μόνο με προσευχή και νηστεία». Έφυγαν από κει και προχωρούσαν διασχίζοντας τη Γαλιλαία. Δεν ήθελε ο Ιησούς να μάθει κανείς ότι περνούσε από κει, γιατί δίδασκε τους μαθητές του και τους έλεγε: «Ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί σε χέρια ανθρώπων, που θα τον θανατώσουν· την Τρίτη

όμως ημέρα μετά το θάνατό του θ’ αναστηθεί».

Σχολιασμός

Το περιστατικό που μας αφηγείται το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα συνέβη αμέσως μετά την κάθοδο του Ιησού από το όρος Θαβώρ, όπου συντελέστηκε το μεγάλο γεγονός της Μεταμόρφωσης. Μετά τη δόξα της Μεταμόρφωσης ο Ιησούς Χριστός, σαν αντίθεση, συναντά τον ανθρώπινο πόνο και την ανθρώπινη τραγικότητα. Ένας πονεμένος πατέρας έτρεξε κοντά του για να εκφράσει το μεγάλο πόνο του και να ζητήσει τη βοήθεια του Ιησού Χριστού: Ο Ιησούς Χριστός βρίσκεται τότε αντιμέτωπος από τη μια μεριά με την πονεμένη και πάσχουσα ανθρωπότητα και από την άλλη με τους μαθητές του που αδυνατούν να βοηθήσουν. Επιπλέον αντικρίζει και τους Γραμματείς και Φαρισαίους, τους θεολόγους δηλαδή του Ιουδαϊσμού και τους πιστούς τηρητές του Νόμου, οι οποίοι σε κάθε περίπτωση παραμόνευαν για να τον ελέγξουν και να τον αμφισβητήσουν, ή ακόμα χειρότερα να τον χαρακτηρίσουν βλάσφημο και παραβάτη του νόμου! Όλα αυτά οδηγούν τον Ιησού Χριστό σε ένα ξέσπασμα οργής: «ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; ».

Ο Χριστός όμως δεν περιορίζεται στην απλή διαπίστωση έλλειψης ουσιαστικής πίστης, αλλά προσφέρει τη θεραπεία στο άρρωστο παιδί. Πριν όμως κάνει το θαύμα ο Ιησούς Χριστός, ρωτά τον πατέρα αν μπορεί να πιστέψει, γιατί όλα είναι δυνατά γι΄ αυτόν που πιστεύει πραγματικά. Και ο πατέρας του νέου ξεσπά τότε, εξωτερικεύοντας την πάλη που γίνεται μέσα του μεταξύ πίστης και ολιγοπιστίας ή και απιστίας και ομολογεί: «Πιστεύω κύριε, βοήθει μου τη απιστία». Η ειλικρίνειά του, ότι δηλαδή η πίστη του είναι ελλιπής εκτιμάται από τον Χριστό, γι΄ αυτό στη συνέχεια θεραπεύει το άρρωστο παιδί του.

Ο Ιησούς Χριστός είναι εκείνος που προσφέρει τη θεραπεία στην ασθενούσα ανθρώπινη φύση. Ο Χριστός δεν ήλθε στη γη για να καταδικάσει τον άνθρωπο, που με τα έργα του έγινε υπόδουλος στο κακό και την αμαρτία, στη φθορά και το θάνατο. Ο Χριστός δεν ήλθε σαν άλλος Φαρισαίος να κατακρίνει και να εξουθενώσει τον αμαρτωλό άνθρωπο, αλλά ήλθε για να τον διακονήσει και να τον σώσει. Η Χριστός ήλθε για να ελευθερώσει τον άνθρωπο από την κυριαρχία του θανάτου και την τυραννία του διαβόλου.

Ο πιστός άνθρωπος έχοντας μέσα του τη χάρη του Τριαδικού Θεού, την οποία έλαβε κατά το βάπτισμά του, δεν φοβάται τις παγίδες του διαβόλου, όσο μεγάλες και πολύπλοκες και αν είναι. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μας διαβεβαιώνει: «ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφεων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν υμάς ου μη αδικήση» (Λουκ. 10,19). Η δύναμη της πίστης, της πραγματικής και ουσιαστικής όμως πίστης, μιας πίστης που δεν

στηρίζεται στα εξωτερικά χαρακτηριστικά, στους τύπους, στη φαρισαϊκή υποκρισία, στον εωσφορικό εγωισμό, αλλά μιας πίστης στηριγμένης στο Ευαγγέλιο της αγάπης και συγχώρεσης του Ιησού Χριστού, αποτελεί όπλο ακαταμάχητο κατά των παγίδων του Εωσφόρου. Αυτή η ειλικρινής πίστη του πατέρα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι εκείνη που προκάλεσε το θαύμα της θεραπείας του δαιμονιζομένου υιού του. Αυτή την πίστη ζητά ο Ιησούς Χριστός από τον κάθε πιστό, ενώ ταυτόχρονα αυτή την πίστη πολεμά και προσπαθεί να εκριζώσει ο Εωσφόρος. Αυτή λοιπόν η πίστη κάνει το ακατόρθωτο για την ανθρώπινη λογική κατορθωτό ή κατά την φράση του Ιησού Χριστού σε άλλη περίπτωση, η πραγματική πίστη είναι εκείνη που μπορεί ακόμα να μετακινεί και βουνά!